

Schip-terrassen en zalen voor recreatie-doeleinden

middelen, zijn verschenen om aan deze behoefte te voldoen en juist daarom is het niet overdreven om van een nieuwe kunst te gewagen. Het feit dat deze kunst voorloopig gebonden blijft aan tijdelijke manifestaties, is geen reden om haar te minimaliseeren. Er zijn affiches die echte kunstwerken zijn. Bovendien heeft de ervaring geleerd dat er, in deze richting, ook werk kan gepresteerd worden van blijvende beteekenis, waarbij noch emotie, noch statige eenvoud uitgesloten worden. Zürich leerde ons dit in sommige gedeelten van de „Höhenstrasse”. Deze gaanderij die, op den linkeroever van het meer, een ruim gedeelte van de tentoonstelling beheerschte en die geheel gewijd was aan de natie en het volk, leidde tot enkele hoogtepunten, die treffende proeven zijn van een nieuwen stijl. Bij voorbeeld, de naakte plaats waar, in een hoek, alleen de Zwitsersche vlag en haar tegenhanger de Rood-kruisvlag statig hingen, met daarachter, in den wand gegrift, een eenvoudig kruis, terwijl, op de zijwanden, twee composities in graffito — wit op licht blauwen grond — voorkwamen en daarnaast, in de vier landstalen, een citaat uit het volkslied: „Wie wollen frei sein, wie die Väter waren....” Pakkend! Elders een beeld van H. Brandenberger, een man voorstellend die een soldatenjas aantrekt: „Wehrbereitschaft”. Op den wand, achter hem, stevig in relief: „650 Jahre”. Op de zijwanden, eenerzijds, de vlaggen der drie eerste kantons, anderzijds, de Zwitsersche vlag. En als tekst, eveneens in relief, de verweervoorschriften van het pakt van 1291, toen enkele boeren en herders zich vereenigden op een verlaten bergweide om den eed af te leggen hun rechten te verdedigen tegen den machtigsten staat van hun tijd, en daartegenover de militaire plichten welke de huidige grondwet aan de Zwitsers oplegt.